

Ольга СУХОМЛИНСЬКА:

“Школа зараз не посідає вагомого місця у житті дитини”

Його педагогічні практики виступають у всіх країнах світу, за теоретичними розробками навчають майбутніх педагогів, видають книжки та ставлять за приклад. Як зберігаються педагогічні засади в родині Сухомлинських, як оцінюють освітні інновації та на що рекомендують звернути увагу – в ексклюзивному інтерв'ю викладача Драгомановського вишу Антонові Дробовичу для ІА “Наголос” з дійсним членом Національної академії педагогічних наук України, доктором педагогічних наук, професором Ольгою Сухомлинською.

технології. Поки що в нас є відносно вільна преса, тому діти можуть читати різні думки, знайомитися з матеріалами з Інтернету, а також виїжджати за кордон, бачити, як там живуть, брати участь в програмах за обміном тощо. Загалом, це дуже добре починається на молоді. Загалом вважаю, що наша молодь хороша і громадсько-свідомою.

– Продовжуючи попереднє запитання: чи вдалося Україні подолати в освіті авторитарність, суб'єкт-об'єктність, ідеологічну обумовленість змісту освіти?

– Перш за все, в нашій педагогіці, які б підходи не панували, завжди зберігається певна дистанція між учнем та учителем. Думаю, що навіть при пануючій особистісно-орієнтованій парадигмі є достатньо вчителів, які тримають клас суто авторитарно. Стиль же викладання дуже залежить від, як я вже згадувала, директора, колективу педагогів школи та психолого-емоційних особливостей вчителя.

– Ви говорите про зміст освіти і про підходи до виховання. А які найбільш значущі проблеми сучасного шкільництва Ви можете виокремити?

– Першою проблемою, однозначно, можна назвати перенасиченість змісту освіти. Такої кількості навчальних предметів, які кожного року або змінюються, або додаються, немає, мабуть, ніде в цивілізованому світі.

Друга проблема витікає з першої – ми поводимо себе в освіті так, наче ми дуже багата країна. Ми рівняємось на найбагатші країни, але ж по факту – ми бідні і не маємо засобів для такого. Нам, як то кажуть, слід “по одержке протягивать ножики”. Тому обов'язковою має бути не 11-річна освіта, а 9-річна, а далі – як хто хоче. Хтось отримуватиме робітничий фах, а хтось буде далі вчитись у школі. Задекларувавши обов'язкову 11-річну освіту, ми, фактично, зробили обов'язковою вищу освіту. І це за умови, що немає серйозної системи відбору. От мій онук, наприклад, два роки назад закінчив школу і всі без винятку його однокласники, як би погано хто не вчився, стали студентами. Такого в нормальних країнах не буває. Звісно, буває, що всі пробують вступати до вишу, але в інших країнах здійснюється жорсткий відсів уже в процесі навчання.

Третя проблема – ми мало приділяємо уваги перевірці того, якою насправді є наша освіта. У нас відсутній моніторинг. Вважаю, що варто на деякий час призупинити новачі, інновації і тверезо оцінити освітню реальність. Наприклад, треба визначити, яка у нас мовна грамотність, математична грамотність. Тобто встановити реальний рівень людського розвитку. Ми не беремо участі ні в міжнародних вимірюваннях, ні в проектах, що здійснюються в межах держави. Наприклад, Росія обов'язково бере участь у них, а ми – ні. І це при тому, що якість освіти у нас з кожним роком падає.

– Як Ви оцінюєте введення і практику ЗНО?

– Думаю, що це був позитивний крок. Без сумніву. Однак вважати, що це панацея, не зовсім правильно. Окрім того, ми не відпрацювали цей механізм до кінця. Наразі виходить, що школа втратила свою значущість як загальнокультурний, загальноосвітній феномен. Ні для кого не секрет, що діти в старших класах не вчать і не займаються своїм розвитком, а готуються до здачі ЗНО. Зокрема це стосується учнів випускних класів. Останніми роками я спостерігаю не дуже добру тенденцію – завищення балів атестату. Вчителі, з меркантильних причин, завищують оцінки випускникам, щоб вони мали

більший загальний бал (ЗНО + середній бал атестату, – Ред.) при вступі до вишів. Батьки просто купують ці оцінки. А загалом, ЗНО – це хороша ідея, але, як завжди, маємо проблеми з реалізацією, накладається, так би мовити, українська специфіка. Безсумнівно позитивом введення ЗНО є те, що здібні, талановиті діти, особливо з села, які добре вчилися у школі, отримали можливість вступити до нормального вишу без хабарів. До введення ЗНО це було практично неможливим.

– Згадуючи про Вашого батька Василя Сухомлинського, чи бачите Ви сьогодні в Україні фахівців, які б могли претендувати на звання народного педагога, працювали б на дуже високому рівні, як колись сам великий український педагог?

– Дуже багато зараз таких директорів і вчителів, котрі добре працюють. Наприклад, є такий дуже талановитий директор школи Петро Лосюк в Прикарпатті. У нього діти вивчають народні ремесла, поєднують навчання, працю і мистецтво. От нещодавно пішов із життя прекрасний педагог, народний учитель, директор Сахнівської загальноосвітньої школи Черкаської області Олександр Захаренко. Багато у нас таких гідних людей.

– А якщо говорити про визначних теоретиків, таких як Песталоцці чи Коменський...

– Українська земля багата такими особистостями, але все ж вона їх народжує не так часто. Думаю, що ось-ось уже і з'явиться хтось такого рівня. Ще почекаємо (сміється).

– Наскільки дієвою та застосованою є спадщина Василя Сухомлинського у XXI столітті? Тільки теоретичні чи й практичні моменти теж привертають увагу сучасних вчителів, викладачів?

– Сьогодні ідеї та концепції Василя Сухомлинського надзвичайно широко застосовуються у дошкільній освіті. Це стосується напрацювань із розвитку мислення, мовлення... Є навіть цілі дитячі садочки, які працюють за системою Сухомлинського. Він написав багато художніх мініатюр – оповідань, притч, казок, замальовок, в яких закладений педагогічний та дидактичний сенс. Зараз у світі досить поширена освітня програма під назвою “Філософія для дітей”, яку запровадив американець Метью Ліпман. Навіть до неї включили казки Василя Сухомлинського. Це не дивно, адже саме філософсько-педагогічне переважає у художній спадщині Сухомлинського. Його дуже турбувала проблематика освоєння дитиною світу, вироблення світогляду, моральності. В його спадщині багато справжнього гуманізму. Не просто загальних фраз, а порад по роботі із розумово відсталими дітьми, учнями із фізичними вадами або просто психологічно складними. Ми навіть книжку нещодавно випустили – “Обережно: дитина!”, в якій зібрали усі твори й уривки з творів Василя Олександровича, де йдеться про обережний, зважений підхід у роботі зі складними дітьми. Ще, принагідно, можна згадати про інклюзивну освіту, яка стає нині популярною. Так от, Сухомлинський ще в 60-х роках говорив про спільне навчання звичайних дітей та дітей із певними вадами.

– Яку пораду Ви б могли дати сучасним батькам, котрі віддають дитину в школу/виш?

– Ооо... Не люблю давати якісь поради. Можливо, лише одне скажу – любити дітей. Не кидати їх напризволяще, не залишати їх на самоті зі своїми проблемами. Не сподіватися на школу, державу тощо. Треба намагатися зрозуміти дитину навіть тоді, коли ти її не розумієш і не зовсім поділяєш її захоплення. Впевнена, що тільки любов може зробити людину людиною. Це може сказати як педагог, мама і бабуся.

– Дякую за цікаву розмову.

**Антон ДРОБОВИЧ,
викладач кафедри філософської
антропології НПУ імені М. П. Драгоманова
Світлина Івана ЄРОХІНА**

ТЕПЛА ЧИ М'ЯКА, ПОЕТ ЧИ ВИКЛАДАЧ?

Сьогодні у рубриці "Позанавчальна розмова" історія професора кафедри культурології **БІЛЬЧЕНКО Євгенії Віталіївни**. Однак все, про що йтиме далі мова, – швидше спосіб життя, аніж хобі. Та як не скажи, суть незмінна: поезія – невід'ємна частина її буття в стінах університету та поза ними.

– Євгеніє Віталіївно, як давно Ви пишете?

– Пишу з моменту початку письма. Звісно не письма як такого, але, майже за Жаком Дерріда, здається, що писати почала раніше, ніж говорити усно. Як навчилася шкрябати літери на картоні – записала якийсь віршик про пролісок. Як зараз пам'ятаю, зеленим фломастером. Нині знайшла і, дивно, – це мене не дуже розчулило. Ніби стало соромно. Один з героїв Мілана Кундери так само знайшов свій юнацький щоденник і порвав його, комплексуючи за своє хлоп'яче минуле. Я, звісно, віддала той милий аркушик родині на зберігання, але "рву" себе ранню – особливо тінейджерського періоду – доволі часто.

– Євгенія Більченко – більше поет чи викладач?

– Тут немає ступенів порівняння. Зрозумійте мене правильно, я не ухиляюся від відповіді, намагаючись знайти рятівний баланс для слабкодушких. Це просто дві різних якості, не порівнювані речі, як тепле та м'яке. Поет – органічно-фізіологічна функція ества. Викладач – ремесло, професія. Улюблена, обрана як сковородинівська "сродна праця", – за покликанням. Обрана, до речі, як єдине діло, яке не заважає писати, бо навіть сприяє письму. Поезія не може бути улюбленою справою, оскільки це ані справа, ані дозвілля – нічого з того, що пов'язане із статусно-рольовою позицією. Для мене це процес дихання. Але якщо мене запитують "хто я" десь посеред вулиці чи за кавою, – миттєва ідентифікація! – скажу: "Поет" (тому і викладач, тому і все решта).

– Яке найважливіше для Вас на сьогодні досягнення у літературі?

– Коли мені кажуть про "досягнення", хочеться хаятися за пістолет (жартує). Не тому, що їх нема, а тому, що не знаю, що вважати такими. З точки зору соціуму – маю низку перемог на міжнародних літературних конкурсах, слемах, дуелях тощо, маю три літературних збірники (останній – у співавторстві з поетом Юрієм Крижановським), мене знають і читають у мережі і поза нею. От ноутбук виграла у Донецьку, який тут же шваркнула об київський асфальт під час жвавої суперечки. Але вважаю, що найважливіше досягнення – це те, що зуміла не вляпатися у жодну халепу на зразок структури, сили, партії та спілки і зберегти здатність говорити правду у поезії.

– Отже, Ви не є членом Національної Спілки письменників України?

– Відмовилася. Мала з десяток можливих рекомендацій, всяких побрехеньок, вже почала кудись подавати на свідоцтво, потім відкликала. Щось "перемкнуло" у голові, і я подумала: "Більченко, куди ти лізеш?" Може, ще полізу, хто знає, мені пропонують. Це як хабар – якби не пропонували, а ви не брали б, то нема чим гордитися. Я жартую (сміється).

– Чи слідкують Ваші студенти за Вашою творчістю?

– Сподіваюся. Принаймні, на своїх концертах я їх іноді бачу і коментарі на сторінках соціальних мереж лишають. Я терпіти не можу, коли користуються своїм службовим статусом чи посадою, скликаючи студентів на "обов'язковий" концерт. Я цього не роблю, Бог свідок. Єдиний виняток – в Острозі, моїй певного роду духовній вітчизні, коли чудовий друг і поет Анатолій Криловець влаштував мій концерт перед студентами спеціальності "Літературна творчість". Я пішла на це, бо була спокуса виступити перед майбутніми поетами – щось на зразок майстер-класу. А так, я даю концерти у рок-клубах, арт-кафе, фестивалних майданчиках. Були випадки безоплатних виступів у монастирі, психлікарні, будинку для ветеранів. Вважаю, що платні виступи у кафе – це нормально, адже людей не зганяють з пари "на бал": вони просто приходять туди й платять гроші за виступ артиста – не викладача, який пише вірші, а саме поета. Поезія – це дихання, а от виступ – це вже праця, подібна до лекції, тож за працю треба платити. Я ж сама плачу, якщо концерти моїх улюблених авторів платні. Але на свої концерти пускаю усіх, хто й не має коштів.

– Я так розумію, "великих грошей" поезія не приносить?

– Знову таки, не люблю, коли поет репрезентує поезію як ремесло. Поет повинен мати руки й ноги, щоб заробляти на життя. Поетичною творчістю нині багато не заробиш, взагалі її комерційного зиску іноді ледве вистачає, щоб покрити оренду за зал. Гонорари теж не є джерелом виживання. Єдиний вихід – стати арт-менеджером, зробити поезію справою організації фестивалів чи видавництва, тоді можна на цьому заробити, але я цим займатися не маю бажання і прагматичного хисту.

– Чи допомагає творчість у викладацькій роботі, чи, навпаки, заважає?

– Творчість допомагає викладати, бо будь-яка творчість перетворює вчителя з дидактичного опудала на екзотичного ельфа за кафедрою. Чи може творчість заважати викладанню? Ну, якщо зважити, що під час семінару починають складатися вірші у голові, то так, але, гадаю, це не проблематично. (Тут посміхнувся вже я – О.К.). Страшніше, коли, навпаки, викладацька робота заважає творити – до того ж, творити не тільки у поезії, але й у самому викладанні, коли рутинна витісняє творчий початок з усього, що робиш. Слава Богу – я усвідомлюю, що це дійсно велика милість Його, – що моя викладацька робота, яка забирає у мене дуже багато сил, не заважає моїй творчості. Я взагалі не знаю, чи здатна будь-яка цікава робота заважати поету бути поетом, якщо людина пише у метро, у вбиральні тощо.

– Якщо стане вибір між літературою та викладанням, то куди підете?

– Класне запитання. У літературу... Скоріше так, якщо буде вибір між викладанням і можливістю писати ручкою на папері (забороняли ж таке у тюрмах), оберу можливість писати, бо без цього я помру. Але якщо буде вибір між викладанням і можливістю брати участь у богемній тусовці, що нині модно називається "сучлітпроцесом", оберу не "суч...", а викладання.

– Ким мріяли стати з дитинства: поетом чи викладачем?

– "Космонавтом" (Сміється). Поетом не мріяла, бо ми вже домовилися, що людина не може мріяти, як їй рухати щелепами під час жування чи ребрами під час дихання. Смак до викладання прийшов із самим викладанням, коли відчула спорідненість викладання акторству і взагалі артистизму. Якщо серйозно, мріяла таки стати актором. Мабуть, ця мрія нині намагається втілитися зразу у трьох опосередкованих публічних видах діяльності: викладацькій (викладач – це любов, акторство плюс знання), декларативній і власне театральній (пробуємо зі своєю арт-групою "Бенд МеТа" робити літературні спектаклі).

– Що б Ви порадили почитати студентам?

– Ох... Я й так їх "дістаю". Але наразі скажу те, чим хворію зараз. Мілана Кундери – всього – пізнього, раннього, чеського, французького, особливо роман "Жарт" та "Вальс на прощання". Прекрасна його одна з останніх речей – книга "Незнання". Залюбки порадила б перечитати Володимира Маяковського. По-новому допомагає дивитися на еротизм Чарльз Буковські. Одна з улюблених книг – Кен Кізі "Політ над гніздом зозулі". І, звісно, мої "сакральні" автори – Чехов та Селінджер.

Читання поезії на Першому з'їзді поетів

– Яка мова вам ближча? Не осуджують Вас, що Ви, викладач Національного педагогічного університету, пишете здебільшого російською?

– Я – маргінал. Такий собі свідомий номад і апологет дружби народів. У розмові з націоналістами я – космополіт, з космополітами – націоналіст. Як писав наш живий класик Євгеній Олександрович Євтушенко: "Ты – вечно третий, ты ни с кем, над схваткой" (Цитата з поеми "Голуб в Сантьяго" – О.К.). Навіть докторську дисертацію захистила з проблеми діалогу як царства

спілкування між Я, Ти і Третім, – мабуть, підбрала тему під самозадоволення. Я – свідомо українка, духовною малою вітчизною вважаю Західну Україну, але при цьому своє найбільше визнання як поет здобула на Донбасі і в Криму. Маю близьких товаришів з Московського патріархату. Українську відчуваю мовою мук мого дитинства, щось на зразок ностальгічного поклику з лісу. Російську мову вважаю мовою своєї особистої думки і свого особистого почуття, що є джерелами творчості. Улюблена лінія у філософії – російське православ'я. Дивно, написала з десятиків більш-менш читабельних поезій українською, які не вважаю надто талановитими. Але вони виграли престижний конкурс. Це доводить, що конкурси у нас відіграють посередність. Ні, мене не засуджують за мову. Мовне питання – взагалі штучне і надумане.

– До якої течії Ви себе б віднесли у сучасній українській літературі?

– Російськомовний поет-патріот України, маргінал академічної завкаски, хіппі з претензіями доктора культурології.

– Чи варто бути поетом (письменником)?

– Якщо можете не писати, не пишть. Слава – ефемерна жадана ілюзія, а боляче буває дуже і дуже.

Спілкувалася
Олександр КОЗИНЕЦЬ

Довідка

БІЛЬЧЕНКО Євгенія Віталіївна. Народилася та живе у Києві.

У 2002 році закінчила Київський національний університет культури та мистецтв (спеціальність "Культурологія").

У 2006 році захистила кандидатську дисертацію на тему "Педагогічні погляди Климента Смолятича в контексті діалогу культур", ставши кандидатом педагогічних наук.

Доцент кафедри культурології Інституту філософської освіти та науки Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Нещодавно захистила докторську дисертацію "Культурологічний дискурс філософії діалогу: Чужий. Інший. Ближній. Третій".

Член Редакційної колегії Міжнародного літературно-мистецького журналу "Ренесанс" (Київ). Публікувалася в журналах "Золотий век", "Ренесанс" (Київ), "Art-ШУМ", "Літера Днерг" (Дніпропетровськ), "Склянка часу" (Канів – Менхенгладбах), "Дети Ра" (Москва), "Зинзивер" (Санкт-Петербург), "Писатель. XXI век" (Санкт-Петербург), "Дарьял" (Владикавказ) та інших.

Окремі твори друкувалися в альманахах "Сучасний Ренесанс", "Каштановий дім" (Київ), "Крила" (Луганськ), "Пушкинское кольцо – 2010" (Черкаси), в антологіях "Пушкінська осінь в Одесі – 2009", "Ми пам'ятаємо... (1945-2010)".

Україномовні твори публікувалися в журналах "Золота доба", "Ну що б, здавалося, слова..." (Київ), "Просто неба" (Львів), в альманахах "Витюки" (Острогор), в антології "Літпошта (збірка молоді поезії, і не тільки...)"

Автор збірок поезії "Моя революція" (2009), "Жесть" (2010), "Олександрів – 208" (2010, у співавт. з Ю. Крижановським).

Вірші автора в перекладі на українську мову В. Богуславської опубліковані в антології "А українською – так" (2010).

СМАЧНОГО, ШАНОВНІ ДРАГОМАНОВЦІ!

Як і обіцяв для студентів ректор Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова Віктор Андрущенко, у виші в цьому навчальному році запрацював навчально-виробничий комплекс “Студентська їдальня”, який забезпечуватиме якісне й порівняно недороге харчування для усіх драгомановців.

28 лютого 2013 року Віктор Петрович урочисто перерізав стрічку біля дверей першої студентської їдальні у головному корпусі університету, де вже застав перших “дегустаторів” смачної кухні. Про те, що вона дійсно смачна, ректор дізнався якраз від самих студентів, та й сам вирішив спробувати, замовивши собі звичайний студентський обід.

Загалом меню в таких їдальнях оновлюється щодня і приблизно складається з перших страв, що у фінансовому плані коштують від 4 до 7 грн. за порцію; других страв, куди можна обрати котлету, биток, смажену рибу, запечене м'ясо та гарнір на свій смак: від звичайної гречки до овочевого рагу. Це обійдеться у 10-12 грн. Для тих, хто полюбляє більш легке харчування, кухарі пропонують широкий список легких салатів і закусок. Для ласунів у меню тістечка, торти, пірижки та великий асортимент соків і компотів.

Подібні відділення “Студентської їдальні” відкриваються в усіх навчальних корпусах НПУ, розраховані на студентів та викладачів вишу. Як пообіцяло керівництво, до кінця навчального року усі драгомановці харчуватимуться здорово й дешево.

Прес-служба університету

СЕРІЯ “АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДУМКИ”

СЕРІЯ, яка пропонується читачу, включає в себе філософські твори українських мислителів минулого. В рамках цієї серії планується перевидати найбільш цікаві та оригінальні твори видатних представників української філософської думки XVIII, XIX, початку XX ст.

Зокрема, планується перевидати праці представників романтизму та епохи Просвіти, а саме Я. Козельського, П. Лодія, Й. Шада та ін. Також будуть перевидатись найбільш значні твори професорів філософії Київської духовної академії, таких як П. Авсєнев, Д. Богдашевський, С. Гогоцький, В. Екземплярський, В. Карпов, П. Кудрявцев. Й. Міхнович, Ор. Новицький, П. Ліницький. Крім того, в рамках серії вийдуть твори представників університетської професійної філософії, таких як В. Зеньковський, О. Гіляров, О. Козлов, Я. Колубовський, Г. Челпанов.

Зокрема, вже у 2012 та на початку 2013 рр. філософська громадськість України мала змогу ознайомитись з 1-м томом праць П. П. Кудрявцева (1868–1940), 1-м томом праць П. І. Ліницького (1839–1906) та 1-м томом праць В. М. Карпова – професорів філософії Київської духовної академії другої пол. XIX – початку XX ст. (Див.: П. П. Кудрявцев. Сочинения : в 2 т. / под ред. А. Г. Волкова, авт. вступ. ст. Н. Г. Мозговая. – Мелітополь : Издательский дом МГТ, 2012. – (Серия “Антология украинской мысли”). – 332 с.; П. И. Линицкий. Сочинения : в 5 т. / ред. А. Г. Волков, авт. вступ. ст. Н. Г. Мозговая. – Мелітополь : Издательский дом МГТ, 2012. – (Серия “Антология украинской мысли”). – 455 с.; В. Н. Карпов. Сочинения в 3 т. / ред. Н. Г. Мозговая, А. Г. Волков, авт. вступ. ст. Г. А. Поперечная. Мелітополь : Издательский дом МГТ, 2013. – (Серия “Антология украинской мысли”). – 355 с.

Необхідність такої серії зумовлена тим, що до сьогодні більшість праць українських філософів означеного періоду лишається абсолютною невідомою широкому загалу науковців. Руйнація національної культури, яка відбулась у першій половині XX ст., вимагає сьогодні від нас активної її розбудови. Саме цим пояснюється актуальність видання робіт українських філософів минулого, адже вони складають золотий фонд національної культури України, і ознайомлення з їх творчим спадком сприятиме процесові формування у майбутніх поколіннях національної гідності та самоідентифікації.

Григорій ВОЛИНКА,
проректор з наукової роботи, професор

Студентське життя

МИ ДЕБЮТУЄМО – ЗА НАМИ МАЙБУТНЄ!

Harlem Shake від ІІІІ

26 лютого в гуманітарному корпусі НПУ імені М. П. Драгоманова пройшов загальноуніверситетський фестиваль-конкурс “Дебют першокурсника”, який організували Студентська Рада та Центр культури та мистецтв. Кожен з учасників фестивалю намагався зробити свій виступ не схожим на інші, хоча деякі ідеї інколи були схожі. Але, як кажуть, “генії мислять однаково”.

Зала була заповнена ще за півгодини до початку концерту, а глядачі все приходили і приходили. Студенти не хотіли йти і тому в очікуванні виступів команд своїх інститутів розміщувались біля сцени, між рядами тощо. Після кожного виступу зала буквально вибухала шквалом оплесків та позитивних емоцій. Під час фестивалю студенти підтримували одне одного, адже драгомановці – одна велика родина!

Інститут політології та права у гумористичній формі показав боротьбу “Білого та Чорного”, використавши як основу казку Льюїса Керрола “Аліса в Країні Чудес”. Особливо запам’яталися такі персонажі, як Чеширський Кіт та Капелюшник, їх фрази студентство одразу підхопило і почало цитувати після заходу. Інститут мистецтв довів, що вони й справді професіонали, дивитись їх танці – насолода. Тим паче номер був підготовлений з ноткою гумору і сприймався легко. Інститут іноземної філології можна сміливо назвати майстрами імпровізації – вони підготували творчий і музичний номер, який викликав цікавість у глядачів. Студенти Інституту перепід-

Студентство активно перетворювалось в різні образи

Оплески глядачів

готовки та підвищення кваліфікації вже детально вивчили всі аспекти студентського життя, тому зробили виступ у форматі новин.

Після виступу всіх інститутів журі підрахувало оцінки і оголосило переможців:

– третє місце посіли одразу два інститути – Фізико-математичний та корекційної педагогіки та психології. Перші вразили своєю згуртованістю і продемонстрували це в своєму музично-провокаційному перформансі зі склянками. Другі показали нам історію Луї Брайля – творця відомого шрифту для слабозорих;

– друге місце зайняв Інститут політології та права. Студенти висвітлили інтернет-тенденції, показавши усім, що вони йдуть у ногу з часом;

– перше місце виборов Інститут філософської освіти і науки! Філософи, не роблячи відступу від своєї майбутньої спеціальності, зобразили боротьбу добра і зла – світлого і темного, змішавши класику та сучасність.

Щиро вітаємо перизерів та учасників заходу! Студентство вкотре довело, що воно вміє як навчатись, так і проводити культурно-мистецькі заходи. Сьогоднішній дебют першокурсників на сцені є запорукою нових перемог у майбутньому.

Богдана ШУЛЬГА, студентка I курсу
Інституту корекційної педагогіки та психології

До дня 8-го березня

ОЛЕКСАНДР КОЗИНЕЦЬ

Автор поетичних, прозових, публіцистичних текстів; літературно-мистецьких проєктів "Щоденник", "Щоденник. Re: make", літературно-екологічного проєкту "ПРОдайте їсти"; музикант.

Пише вірші з 10 років.

Публікувався у різних збірках, в літературних журналах та альманахах "Холодний Яр" (Черкаси), "Дніпро" (Київ), "Склянкачасу" (Канів), "Літум", "Ліра" (Хмельницький), "Філео+Логос" (Житомир), "Березіль", (Харків), "Дзвін" (Львів), інших. Переможець рейтингу тижневика "Освіта" "Освітнянин року – 2012" за реалізацію проєкту "Щоденник. Re: make".

Викладач та аспірант кафедри логопедії Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова.

Триптих

(мамі, мамі, матерів)

1. Мамі

Кажуть, молитви Отцям не всесильні.
Лиш віра й любов
З дитинства тримають фундамент.
Чи плакали очі? – Вони голосили!
Що хочуть додому, на землю праотчу,
До мамі...
Ми вічності й часу
Намиста позичили вдосталь,
Щоб душі споріднені
Грілись любов'ю не марно.
Я знову приїду додому
Як син чи як в гості,
Як давній твій друг,
А значить, як син
(бо до мамі).
Хай вечір до ніг тобі вклониться
Співом і словом.
Я можу розвіяти сумніви та хвилювання.
Блаженна і світла
(бо матір – основа),
В якій – мої злети,
З якої – мої починання.

2. Мамі

Не чути крику...
Біль... Різка світло...
Чому він мовчить?
Ох, нарешті заплакав!
– Подайте мені
Мого вже дорослого сина.
Так, вже дорослого!
...він ще у лоні сказав слово "мама"!

3. Матерів

Наші сльози...
І руки, мов кремом намащені...
Ви поїдете,
Та схід сонця ми разом бачимо.
Ви на відстані...
І здається, так важче нам...
Та любов до дітей –
Поза виміром, часом,
В БАГАТОЗНАЧНОСТІ.
Ви поїдете, і здається,
Не скоро будете.
Сійте світло вже дітям своїм
(Вам же є кому!)
Жінка – сходинок, жінка – схованка
І пробудження
Невідомого, неповторного,
НЕВІД'ЄМНОГО.
Невідомого, невід'ємного,
Сєбто вічного.
Те, що хибне – водночас є істинним.
Матір, жінка, кохана, подруга, дівчина...
Всепроникна, розумна, а значить –
ВОІСТИНА!

Вона Жодного разу
нікому
Не казала про біль.
Проте, Кожного разу
Душа боліла сильніше.

Вона Жодного разу
нічого
Не скаже й тобі,
хіба що спокійно
напише про тебе віршик.

ЗаЖурені очі
ходитимуть тінню вночі.
Нічого Не вдієш...
В думках:
"І не краща, й не гірша"

Лиш свіже "курли"
білосніжних весняних ключів
їй з Неба відправить:
"Ти – жінка, ти – матір,
Ти – інша"

Любов'ю...

Вона буде йому Марією
Коли ввечері прийде Мариною
Він покличе її Наталею
А вже зранку розбудить Ольгою
Вона вдень відгукнеться Катею
Своїм друзям назветься Сашею
На роботі залишиться Вірою
Хоч колеги зовуть її Надею
Але вкотре...
не буде...
...Любов'ю

Молишся тихо і спиш спокійно.
Пізно. Самотньо. І холодно.
В тебе у серці народжена двійня,
Його подарунок: два голуби.
Мріяла раєм прогріти свій закрам,
Вечір побачити в зорях.
Холодно. Темно. Місяць заплакав.
Вікна про вічність говорять.
Тінню ходитимуть заспані рими,
Біль відведуть від ікони.
Зустріч завершена...
Два палітрими
В серці утворюють коло.

Тобі вище

Розкидаєш вбрання по чужих темно-сірих кутках
І, неначе вдова, знов голосиш про листя і осінь.
Окуляри нові, захищають надійно твій страх.
Окуляри чужі, як і ти – запозичена зовсім.
Не своя, не така, не ребро.
Запікає палітра малюнки.
Ти не чуєш тепер. Знов агонія?
Ти не хочеш несправжніх стосунків.
Ще не час або вже не формат.
І на сукнях твоїх витанцювують миші.
Феромони з вином розмішали п'яний аромат.
Третій поверх... Його...
А тобі?.. Тобі – вище!..

Старезна баба сновигає в осінь.
Сухі гілки їй сипляться під ноги.
Вона іде, і ноги в неї босі,
Вона іде у пошуках дороги.
Ціпок під руку. Розв'язавши вузлик,
Окрасць хліба дістає тремтяче.
Ковтає сльози та у рот беззубий
Кладе той хліб, жує і тихо плаче.
Опало листя... Ліс стрічає снігом.
Вона спинилась, їй забракло сили.
Таки дійшла. Усе навколо біле...
Старезна баба знов мала дитина.

Фотопрогулянка бульваром

Світлина Геннадія ЦЕЛКОВСЬКОГО

Фотофакт

1 березня 2013 року в Інституті фізичного виховання та спорту Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова відбулося урочисте відкриття аудиторії імені доктора педагогічних наук, професора Юрія Тимофійовича Похолєнчука.

На заході були присутні про-ректор університету з дистанційної освіти та інноваційних технологій навчання **Анатолій Кудін**, директор Інституту фізичного виховання та спорту **Олексій Тимошенко**, колеги та друзі Юрія Тимофійовича, який понад 40 років очолював кафедру фізичного виховання та спорту, що нині змінила назву на кафедру олімпійського і професійного спорту Інституту фізичного виховання та спорту НПУ.

